

THE
NIGHT SEDER
BAIS MEDRASH
TAILORED TO FIT YOUR SCHEDULE AND YOUR NEEDS

היורד לתוך שדה חבירו

Week 1

גמ' ב"מ קא. איתמר היורד עד מתני' קא: [1-2]

תשלומין

רש"י קא. ד"ה גלית אדעתך אין עשויה ליטע רש"י ד"ה ידו על [1]

ויש חולקים ריטב"א שם ד"ה [3]

שו"ע חו"מ סימן שעה סעיף א וסמ"ע שם א-ב [4]

Optional בית יוסף חושן משפט סימן שעה-ג [4]

אם יכול בעל הקרקע לאומר לו טול עציד ואבניך

רא"ש ב"מ פ"ח ס' כג [5]

ויש חולקים חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף קא עמוד א [5]

שו"ע חו"מ סימן שעה סעיף ב [5]

Optional סמ"ע שם אות וביאור הגר"א ב [6]

י"א דדוקע אם היורד יכול ליקח האילנות נתיבות שעה-ב [6]

ויש חולקים חזו"א ב"ק סימן כב-ב חזו"א ב"ב סימן ב-ו [6-7]

A program funded solely by the Night Seder Bais Medrash
Please contact us for sponsorship opportunities

לז"נ שלום פנחס בן מרדכי אליעזר ע"ה

לז"נ ויצא בת ר' שמואל זאב ע"ה

מבשרת הש"ס עם חובות

(א) (בש"ס סנה"א: ע"ש),
(ב) ע"י חובותא פריקין
(ג) ע"י חובותא פריקין
(ד) ע"י חובותא פריקין
(ה) ע"י חובותא פריקין
(ו) ע"י חובותא פריקין
(ז) ע"י חובותא פריקין
(ח) ע"י חובותא פריקין
(ט) ע"י חובותא פריקין
(י) ע"י חובותא פריקין
(יא) ע"י חובותא פריקין
(יב) ע"י חובותא פריקין
(יג) ע"י חובותא פריקין
(יד) ע"י חובותא פריקין
(טו) ע"י חובותא פריקין
(טז) ע"י חובותא פריקין
(יז) ע"י חובותא פריקין
(יח) ע"י חובותא פריקין
(יט) ע"י חובותא פריקין
(כ) ע"י חובותא פריקין
(כא) ע"י חובותא פריקין
(כב) ע"י חובותא פריקין
(כג) ע"י חובותא פריקין
(כד) ע"י חובותא פריקין
(כה) ע"י חובותא פריקין
(כו) ע"י חובותא פריקין
(כז) ע"י חובותא פריקין
(כח) ע"י חובותא פריקין
(כט) ע"י חובותא פריקין
(ל) ע"י חובותא פריקין

הגהות הב"ח

(א) ב"ח ללמדה הוא לא
נכסא:

הגהות הגר"א

(א) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ב) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ג) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ד) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ה) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ו) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ז) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ח) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ט) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(י) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יא) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יב) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יג) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יד) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(טו) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(טז) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יז) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יח) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(יט) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כ) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כא) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כב) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כג) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כד) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כה) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כו) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כז) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כח) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(כט) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין
(ל) רש"י ד"ה ר"א
ע"י חובותא פריקין

הגהות וציונים

(א) ב"ח כ"י: צ"ל
(ב) ב"ח כ"י: צ"ל
(ג) ב"ח כ"י: צ"ל
(ד) ב"ח כ"י: צ"ל
(ה) ב"ח כ"י: צ"ל
(ו) ב"ח כ"י: צ"ל
(ז) ב"ח כ"י: צ"ל
(ח) ב"ח כ"י: צ"ל
(ט) ב"ח כ"י: צ"ל
(י) ב"ח כ"י: צ"ל
(יא) ב"ח כ"י: צ"ל
(יב) ב"ח כ"י: צ"ל
(יג) ב"ח כ"י: צ"ל
(יד) ב"ח כ"י: צ"ל
(טו) ב"ח כ"י: צ"ל
(טז) ב"ח כ"י: צ"ל
(יז) ב"ח כ"י: צ"ל
(יח) ב"ח כ"י: צ"ל
(יט) ב"ח כ"י: צ"ל
(כ) ב"ח כ"י: צ"ל
(כא) ב"ח כ"י: צ"ל
(כב) ב"ח כ"י: צ"ל
(כג) ב"ח כ"י: צ"ל
(כד) ב"ח כ"י: צ"ל
(כה) ב"ח כ"י: צ"ל
(כו) ב"ח כ"י: צ"ל
(כז) ב"ח כ"י: צ"ל
(כח) ב"ח כ"י: צ"ל
(כט) ב"ח כ"י: צ"ל
(ל) ב"ח כ"י: צ"ל

קא: השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

בשרה אין שומעין לו. אט"ג דכבר אשמועין לעיל ר' יוחנן גופיה דעממא דבנימא דלס אמר אינו טעל וימי אן שומעין לו משום ישוב ארץ ישראל אלטרק לאשמועין למ"ד הכא משום כחשא דלרעא דלפילו בחולא לארץ אן שומעין לו דוקא בלרץ ישראל אן שומעין לו משום דכחשא דלרעא לא עשה בידים אלא ממלא ע"ש טיפת הנהר נעשה ולמלא דלמר הכא נמי משום ישוב ארץ ישראל אלטרק לאשמועין סלא מלמר אפילו בחולא לארץ אן שומעין לו משום כחשא דלרעא: (ש"ן לקמן) לא יפלה ויצא. אט"ג דלמר (ע) שמואל דמטילין מנגד לנגד גבי מוזה אסור לפי שהמוקדן בלן בבת שאין ט מוזה^א וכשתטלה כללו מוקד אוקן שדורו בבת: נבוכתא

ימות הגשמים ימות החמה נמי דכ"ה^ב אגר איניש בירא לכולהו ימות החמה אגר אלא בימות הגשמים היינו מעמא דלא שכח בירא למיגר אימא סיפא בכריכים אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים עשר חדש ואילו מלו ליה יומי שביעות בימות הגשמים מפיך ליה ואמאי לא לא שכח בירא למיגר אמר רב יהודה להודיע קתני ה"ה המשכיר בית לחבירו סתם אין יכול להוציא בימות הגשמים מוגר ועד הפסח אלא איכ' הודיעו שלשים ויום מעיקרא תניא נמי הכי^ג כשאמרו שלשים וכשאמרו שנים עשר חדש לא אמרו אלא להודיעו^ד וכשם שמשכיר צריך להודיע כך שוכר צריך להודיע דאמר ליה אי אודעתן הוה מרחנא ומותיבנא ביה איניש מעליא אמר רב אסי יאכנס ויום אחד בימות הגשמים אינו יכול להוציא מן החג עד הפסח והוא אגן שלשים ויום קאמר^ה הכי קאמר אם נכנס ויום אחד בימות הגשמים מהני שלשים ויום אינו יכול להוציא מן החג ועד הפסח אמר רב הונא ואם בא לרבות במוציא מרבה א"ל רב נחמן האי^ו לנקיטא בכובסיה דלשבקיה לגלימא^ז (ה) לא צריכא דאייקור בתי^ח פשיטא נפל ליה ביתא א"ל לא עדיפת מינאי^ט ויבניה או אורתיה או יהביה במתנה א"ל לא עדיפת מנברא דארתיה מיניה כלליה לבריה^י חזיון אי הוה אפשר לאודועיה איבעי ליה לאודועיה ואי לא א"ל לא עדיפת מינאי (ההוא גברא דבן ארבא דחמרא לא אשכח דוכתא לאותוביה אמר לה להדיא איתתא אית דך דוכתא לאוגרי אמרה ליה לא אול קרשה יהבה ליה דוכתא לעייליה אול לביתיה כתב לה גיטא שדר לה אולא אידי אגרא שקולאי מיניה וביה אפיקתיה ואותוביה בשבילא^{יא} אמר רב הונא בריה דרב יהושע^{יב} כאשר עשה בן יעשה לו גמולו ישוב בראשו^{יג} לא מביעא חצר דלא קימא לאגרא אלא אפילו חצר דקימא לאגרא אמרה ליה לבעי ניתא לי לאוגרי ולך לא ניתא לי^{יד} דרמית עלי כי אריא ארבא: דרשב"ג אומר של נחתומים ושל צבעין שלש שנים: תנא מפני שהקפין מרובה: ברתני^{טו} המשכיר בית לחבירו המשכיר חייב ברלת בנגר ובמנועל ובכל דבר שמעשה אומן אבל דבר שאינו מעשה אומן החשוכר עושהו^{טז} והובל של בעל הבית ואין לשוכר אלא^{טז} היוצא מן התנור ומן הכירים בלבר: גמ' תנו רבנן המשכיר בית לחבירו משכיר חייב להעמיד לו דלתות לפתוח לו חלונות לחזק לו תקרה לסמוך לו קורה ושוכר חייב לעשות לו סולם לעשות לו מעקה לעשות לו מרוב ולהחיה את גגו בעו מיניה מרב ששת מוזה על מי מוזה^{יז} האמר רב מושרשיא מוזה חובת דרד היא^{יח} אלא מקום מוזה על מי אמר להו רב ששת תניניה דבר שאין מעשה אומן החשוכר עושהו^{יט} והאי נמי לאו מעשה אומן הוא אפשר הוא

כאחוז צצנים שלו עד שמנע לו טלימו כלומר כיון שמעלה על דמיו אין כך מוציא גדול מזה. כובסיה על שם שחלשים כדלמריקן (שם דף סו.) כמלן מלנין כובסי דקנאל^א תלמי של תמרס: דאייקור בתי. שהפסדו ניכר: נפל ליה ביתיה. למשכיר: אמר ר'יה. לשוכר: לא עדיפת מינאי. הוילי^ב והגיע זמנו מוציא וא"ל הלא איך בא עלי אלא מחמת שלל הודעתך ואתה^ג איך מוציא בית לשוכר אף אי לא היה לי להודיעך שלל דעתמי שיפול ביתי ואני איני מוציא בית לשוכר ולא כוז שמדור אתה צפנים ואני מחזק: ובניה. לומר משכיר או אורמיה או יהביה במתנה: אמר ר'יה. שוכר ליה שקנאה: לא עדיפת מנברא דארתיה מיניה. מי שחכמה כך כשם שהוא לא היה יכול להוציא אף אתה אין כחך יותר ממנו: בל"ה צריכה. הוילי את בנו ואיך לו לבית מתנות^ד: מיניה וביה. מן היין עלמנו: כי אריא ארבא. כלריה חורג: ברתני^ה ובנגר. שטעלן ט את הדלת ומחזקין אותו בקורת האסקוסה: הובל של בבעי הבית. משכיר וממלא מפרס ל: היוצא מן התנור. אפר הוא נעשה ונל: גמ' לחזק לו תקרה. אס תלמיני הנסמין: אפוקין^ו לא קורה. לא נעברה אחת מן: מרוב. כל גומיטין טמין צניט ומשופעין מן ארבע צדיקין וסומקין נסרים לכולהו אלא הגג להחזק הנמים מן הסתל וכשתפלה אחת מן הדיוט מחזקה: חובת דרד היא. דרשב"ג^ז דרך בלחך למי שנגמל ויחל לא זה דרד זה: מקום מוזה. העץ שהדלת שוקק עליו ואף הוא קרי מוזה ואם אכן הוא לרץ לנקוד ט סקל להחמה נבוכתא:

ויש חולקים ריטב"א החדשים ב"מ קא.

ושמואל אמר אומדין כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנמעה. פירש רש"י שנותנים לו כשאר שתלי העיר כפי מנהג המדינה וכדאוקימנא בשדה שהיא עשויה ליטע. והיינו דאמרינן בעובדא דבסמוך א"ל זיל שום ליה וידו על העליונה דכיון דגלי דעתיה דניחא ליה במאי דעבד חבריה ה"ל לדידיה שדה העשויה ליטע ששמין לו וידו על העליונה. ומעיקרא דאמר ליה סתמא זיל שום ליה משום דלא הוה ידע אם עשויה ליטע אם לאו, וכיון דאמר ליה לא בעינא אמר ליה א"כ דשדה שאינה עשויה ליטע זיל שום ליה וידו על התחתונה. וקשה למורי ז"ל דאפילו בשדה העשויה ליטע למה תהא ידו על העליונה בשבח ליטול כשתלי העיר כיון דשלא מדעת בעלים ירד בה. וי"ל

דכיון דשדה העשויה ליטע וידעו הבעלים ושתקו ודאי ניחא להו במאי דעבד וכאילו ירד מדעתם דמי. אבל הרז"ה ז"ל פירש דאפילו בזו אין לו בשבח שהוא יתר על ההוצאה כלום אלא שאומדים כמה אדם רוצה ליתן למי שיקבל על עצמו מלאכה אחת לעשותה ולא יצטרכו בעלים לטרוח בה להכניס ולהוציא פועלים, כי בודאי אדם נותן בכך הוצאה מרווחת בעין יפה. ומיתו אף בזו אם עשאה על ידי פועלים ישבע כמה הוציא ואם הוציא יותר מן הראוי אין שומעין לו אלא ששמין כמה ראוי להוציא במלאכה זו ומוסיפין לו שכר טרחו ומה שהיה נותן בעל הבית שמצא מלאכה עשויה. וכן פירש דבינו הגדול הרמב"ן ז"ל:

שולחן ערוך חושן משפט הלכות גזילה סימן שעה סעיף א

היורד לתוך שדה חבירו שלא ברשות ונטעה, אם היתה שדה העשויה ליטע, אומדין כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנטעה, ונוטל מבעל השדה. ואם אינה עשויה ליטע, שמין לו וידו על התחתונה. הגה: סתם כרם עשוי ליטע (ריב"ש סימן תתקט"ו /תקט"ו/). העושה טובה לחבירו שלא ברשות, עיין לעיל סימן רס"ד. וכן הלומד עם חבירו בלא דעת האב, ע"ל סימן שנ"ו סעיף א'..

ומ"ש בידו על התחתונה שאם השבח יתר על היציאה נותן לו היציאה וכו'. כן פירש רש"י וכתבו הרא"ש (שם) וכתב שרב האי (ספר המקח שער ז כג.) פירש דידו על התחתונה היינו כפחות שישומו אותו שמאים בקיאים והרב המגיד בפ"י מהלכות גזילה (שם) כתב שפירוש רש"י עיקר וכן פירש הרמב"ן ז"ל שם (ד"ה שמין) וז"ל תלמידי הרשב"א הא דאמר שמואל אומדין כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנטעה פירשו בו שנוטל השבח היתר על ההוצאה כשאר שתלי העיר והיינו ידו על העליונה דלקמן ואינו מתחוויר דמי עשאו שתל או אריס שיטול בשבח והראב"ד פירש שנותן לו את ההוצאה ואף הרי"ף (שם:) פירש כן שכתב ונותן לו דמי הבנין עד גמירא ומשמע לפי דבריהם דאף על פי שההוצאה יתירה על השבח נותן לו את ההוצאה וגם זה אינו מחוויר דהיאך אפשר שיתן לו יותר ממה שההנהו דהא ירד שלא ברשות והרב בעל המאור (ד"ה מה) פירש ידו על התחתונה כשהשבח יתר על ההוצאה שנותן לו את ההוצאה אין שמין לו את ההוצאה אלא לפי מה שנוטלים פחות שבשכירים ואם ההוצאה יתירה על השבח אינו נוטל אלא הוצאה שיעור שבח ובידו [על] העליונה פירש שאם השבח יתר על ההוצאה נוטל במעולה שבשכירות והיינו דאמר שמואל אומדין וכו' ואם ההוצאה יתירה על השבח אינו נוטל אלא הוצאה שיעור שבח וקרוב לזה פירש רבינו האי ז"ל עכ"ל:

אם יכול בעל הקרקע לאומר לו טול עציך ואבניך רא"ש ב"מ פ"ח ס' כג

בג איתמר היורד לתוך חורבתו של חצירו וזנאה שלא צרשות ואמר עניי ואצניי אני נוטל. רב נחמן אמר שומעין לו ורצ ששת אמר אין שומעין לו. מאי הוי עלה. א"ר יעקב א"ר יוחנן [דף קא ע"ב] צצית שומעין לו צשדה אין שומעין לו. מ"ט. משום ישוב א"י. א"ר משום כחשא דארעא. מאי צינייהו. איכא צינייהו חוזה לארץ. ואי א"ל בעל הקרקע טול עניך ואצניך דלא צענין כגון [ב] הא מילתא ליחא צהדיא בגמרא. וסדרו ממתיבתא דכי היכי דאמר ליה בעל הצנין עניי ואצניי אני נוטל שומעין לו ה"נ אי אמר בעל הקרקע טול עניך ואצניך שומעין לו. אצל אי שציק ליה בעל צנין ואזיל ליה וחזינן לבעל הקרקע דקגדר ומינטר ליה מחייצינא ליה צדמי צנין עד גמירא וידו על העליונה כי ההוא דאחא לקמיה דרב וכו'. והאי טעמא עדיף מההיא טעמא דכתב צספר מקח וממכר. דלא יהא אלא ספק הא קי"ל דספק ממונא לחומרא לתובע וקולא לנתבע וכ"ס דטעמא דמסתבר הוא. והראב"ד ז"ל כתב דאין שומעין לו דקי"ל חורבה עומדת לצנות וזה מוזיק הוא דאין שומעין לו אלא ישב צו עד שיתן יציאותיו. ומסתבר טעמא [ג] איכא שלא היה משתמש בחורבה ויש לו משלו שראוי לצנות צנין כזה צלא קפות פרנסתו דאז ודאי חוזה הוא מצקש כדי להפסיד לבעל הצנין ואין שומעין לו:

ויש חולקים חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף קא עמוד א

ובשדה העשויה ליטע אם אמר בעל השדה טול נטיעותיך אין שומעין לו דכמאן דגדרה ומנטר לה דמי, ועדיף מינה, דהא רב א"ל לההוא גברא דקגדרה ומנטר לה דישום לו וידו על העליונה משום דגלי אדעתיה דניחא ליה לנטעה. ואפשר היה לי לפרש האי דרב משום דכיון דגדרה וגלי דעתיה דניחא ליה ה"ל כאלו אמר תקנה לי חצרי וכאותה שאמרו בסמך לו כותל אחר, אלא דלא משמע הכי מדקאמרין דמודה רב לשמואל בשדה העשויה ליטע ושומעין לה מכללא דההוא עובדא דאלמא משום דגלי אדעתיה בלבד דעשויה ליטע היא ולא משום דקניא ליה חצרו, דאי לא היכי דייקי מינה דלא פליג אדשמואל בשעשאוה ליטע, וכ"כ הראב"ד.

שולחן ערוך חושן משפט הלכות גזילה סימן שעה סעיף ב

אמר ליה בעל השדה: עקור אילנך ולך, שומעין לו. אבל אם אמר הנוטע: הריני עוקר אילני, אין שומעין לו, מפני שמכחיש הארץ.

Optional סמ"ע שם אות וביאור הגר"א ב

סמ"ע: שומעין לו. הרא"ש [ב"מ פ"ח ס' כ"ב] והרמ"ה [מובא בטור סעיף א'] ס"ל דאפילו עשויה ליטע שומעין לו כשאומר כן, וכתב (הנ"י) [הב"י] שכן דעת

(המחבר ו)הרמב"ם [פ"י מגזילה ה"ה], ודלא כמ"ש המגיד משנה דהרמב"ם מיירי דוקא באין עשוי ליטע, ועיין דרישה:
ביאור הגר"א: א"ל כו'. וכ"כ הרמב"ן במלחמות והרא"ש ונ"י וש"פ ממש"ש זיל שום ליה וידו עה"ת א"ל לא בעינא ר"ל יטול נטיעותיו ושתיק רב עד לבסוף ועוד ממ"ש גלית אדעתך ואם איתא הא בע"כ שם ליה וצריך למנטר דלא כרז"ה אלא שהרמב"ן ורשב"א ונ"י וש"פ ס"ל דוקא בשאינה עשויה ליטע וכ"כ הרא"ש בשם רוב מפרשים אבל הוא ז"ל חלק עליהם וכ' מדקאמר זיל שום ליה והדר קאמר זיל שום כו' ש"מ דמעיקרא ידו על העליונה קאמר ועוד כ' דאי בשדה שא"א ליטע אפילו דגדר ומנטר א"א ידו על העליונה ע"ש אבל בנ"י פי' דרב לא ידע אם היתה עשויה ליטע או לא לה"ק בסתמא שום ליה וכשאמר לא בעינא אמר שמא אינה עשויה ליטע וה"ק לא בעינא דאינה ע"ל וא"ל זיל כו' וכשא"ל לא בעינא שתק שמא א"ל לא בעינא יטול נטיעותיו כנ"ל:

י"א דדוקא אם היורד יכול ליקח האילנות

נתיבות המשפט ביאורים אות ב: אמר לו בעל השדה עקור אילנך ולך. נראה דדוקא בכה"ג שיכול ליקח האילנות (במה) [כמה] שנתן ולכך יכול לומר לו איני רוצה בהנאה זו ואיני רוצה ליהנות מזה, אבל כשאינו יכול ליקח הדבר ההוא כגון שצבע לו בגד ואי אפשר להעביר הצבע מחויב לשלם לו.

ויש חולקים חזו"א ב"ק סימן כב-ו

ובעיקר הדין צויר שלל צרשות ועשה שזה שאי אפשר להסירו, וצ"ע ע"כ עושה דלא ניהא לי' צהאי שצחא ל"ע, והנה יש צוה חרי גווי, אחד שאפשר להחזיר השדה לקדמותה כגון השבחה בחפירות וכיו"צ, ושני צלצע שאי אפשר להחזיר, וצ"ע מ"מ סי' ש"י סק"ז כתב דהא דכ"י שפ"כ דוקא באילנות דמאי לנטען במקום אחר אבל אינו יכול לומר ע"כ את החפירות, וזה תימא דגם צוטע שזה חצרו שצחא ועשה צפעולת הנטיעה יותר משיווי הנטיעות עלמן וא"כ כשאומר לו עקור אילנך הרי זה מפסידו כל השבח של עמל הנטיעה, ומ"מ אי אפשר לחייבו לצע"כ שיהן לו שצחא כיון דלא ניהא לי', וא"כ צחפר צה חפירות נמי מלי למימר לו ע"כ, אבל צלצע שאינו עובר ע"י לפון ל"ע שחם אומר לו עול לצעך י"ל דאין זו חמירה של כלום כיון שיודע שזה דבר שאי אפשר הוי כמלחק צו.
 והיכי דיכול לומר לו עקור אילנך נראה דהכל לפי ראות עיני הדיין אם צחמת נא ניהא לי' צשצחא או שאומר לדחותו:

חזו"א ב"ב סימן ב-ו

ושבחא דאי אפשר להסירו כמו נצע, נמי העיקר חלוי בניחותי
 של הצעלים, ואם יש מעשה מוכיחה על נוחותי דיינין
 לי כעשוי ליעט, ואם נוחותא ידיה רק דיעבד, הוי כאע"ל, ואם
 צעה"צ עושן שאינו נהנה כלל ואין ראונו ^{אין חסות} צזה ^{אין חסות} והדבר ספק בעיני
 הב"ד, נשבע היסת דלא נוחא לי ומפטר, ועי' חזו"א ב"ק סי'
 כ"צ סק"ו, והכתוב שם היה צהעלם עין מדברי הרא"ש בסוגין.

Optional רא"ש ב"ב סימן כב

אמר רב פפא לא פליגי כאן בשדה עשויה ליטע וכאן בשדה שאין עשויה
 ליטע. והא דרב פפא דפריש דברי רב ולא פליגי לא בפירוש איתמר
 אלא מכלל. דההוא עובדא דההוא גברא דאחא לקמיה דרב א"ל זיל שום ליה.
 פירוש וידו על העליונה בשדה העשויה ליטע היתה. א"ל לא צעינא יקח
 נטיעותיו. והא דאמר בשדה העשויה ליטע אומדים כמה אדם וכו' ובשאין עשויה
 ליטע ידו על התחתונה היינו כשצול השדה רוצה לקיים הנטיעות בשדהו. אבל אם
 אינו רוצה לקיימם אומר לו קח נטיעותיך ולך אפי' בשדה העשויה ליטע. לפי
 שיכול לומר לדידי נוחא לי טפי בשדה לכן. א"ל זיל שום ליה וידו על התחתונה
 פי' [ה] אם יתרחק בכך אומרים לו ליתן לו כך. א"ל לא צעינא גם זה איני רוצה.
 כיון דחזייה דקגדר וקמנטר א"ל גליח אדעתך דניחא לך זיל שום ליה וידו על
 העליונה כיון בשדה העשויה ליטע היא. ורוב המפרשים כתבו בשדה שאין עשויה
 ליטע הוי. בולא נהירא לי חדא דקאמר ליה רב מתחלה זיל שום ליה על כרחך
 שום ליה וידו על התחתונה קאמר כיון דאינה עשויה ליטע [ש] א"כ מאי הדר חו
 קאמר ליה זיל שום ליה וידו על התחתונה הא כבר א"ל הכי. ועוד אי שדה שאין
 עשויה ליטע הואי אע"ג דגדר ומנטר לה [ת] לא הוה אמר דידו על העליונה דאי
 לא צעי צעל השדה צהנך נטיעות אלא אומר יש לי נטיעות הרבה אני צריך לשדה
 לכן אפי' בשדה העשויה ליטע יכול לומר לו קח נטיעותיך כי אני רוצה לעוקרם
 ולזרוע חצואה. ולא מסתבר כלל שיתן צעל השדה לנוטע כשתלו והוא אינו חפץ
 בנטיעות. [א] אלא על כרחיך מיירי כשאומר צעל השדה הואיל וכבר נטעת אני
 רוצה לקיימם. ואפ"ה בשדה שאין עשויה ליטע ידו על התחתונה: